

евъ се приближи при мене и, като се силеше да даде, колкото е възможно, по строго изражение на лицето си, ми каза:

— Вий сте си позволили да оскърбите Прапорсчикъ Ю. Прѣдлагамъ ви ей сега да се извините.

— Не, господинъ Майоръ, азъ не го оскърбихъ, а му казахъ сжщата истина и сега повтарямъ, че той е страхопжзлю и че показва лошъ примѣръ на долнитѣ чинове. При това азъ разказахъ на Чилиева за случая.

— Добрѣ, азъ подиръ ще разбера тѣзи работа, ми каза той.

Но „подиръ“ и дума не стана за това.

Топовнитѣ и пушечни гърмежи до толкова се бѣха учестили, щото се сливаха въ единъ общъ екъ. Множество ранени, или се носяха отъ санитаритѣ или пѣкъ, които можаха, сами отиваха на прѣвѣрзочния пунктъ.

Въ това врѣме, Генералъ Скобелевъ, заедно съ Столѣтова и свитата си, се намираше на една не голѣма могила задъ лѣвия ни флангъ. Разказваха впоследствие, че, когато Генералъ Скобелевъ на конь се опѣтилъ напредъ, за да се присѣдини къмъ настѣпающитѣ части, Генералъ Столѣтовъ му билъ казалъ да се не излага на такава голѣма опасностъ.

— Ваше прѣвѣсходителство, кждѣ е вашето опѣчение? го запиталъ тогава Скобелевъ.

Истинността на горнето не е не съмнително, толкова повече, че Генералъ Столѣтовъ имаше много недоброжелатели, които по всѣки начинъ се стараеха да му напакостятъ. Казваха още, че, слѣдъ въпроса на Скобелева, Генералъ Столѣтовъ се отдѣлил отъ Скобелева съ съззи на очитѣ и всичко врѣме на боя билъ на най опасното мѣсто — подъ пушечнитѣ вистрѣли.

Боя продължаваше да кипи съ голѣма ожесточеностъ по цѣлата линия. По едно врѣме татѣкъ, вдѣсно отъ 3-я дружина, се чу полковата музика, която свиреше любимия скобелевъ маршъ. Сжщия маршъ подхванаха и другитѣ полкови музикантски хорове,